

Τὸ σπουδαιότερον μέλημα ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, ὡς καὶ πάντων τῶν ἄλλων λαῶν εἶναι, ὅχι τόσον αἱ ἀλλαγαὶ τῶν νόμων, «ὁ γὰρ νόμος οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς καὶ δικαίους τοὺς πολίτας *», ὅσον ἡ διάδοσις τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς, δηλ. τοῦ ἐπίστασθαι καὶ δύνασθαι καὶ ἄρχεσθαι καὶ ἄρχειν καλῶς **. Πρὸς τοῦτο ἡ δημοσία γνώμη ὀφείλει νὰ θεωρῇ τοὺς ἀδαεῖς πολιτικῶν γνώσεων καὶ τοὺς ἀδιαφόρους οὐχὶ πολίτας φιλησύνχους ἀλλ' ἀχρήστους. «Ἐνι τε, ἔλεγεν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ αὐτοῦ ὁ μέγας πολίτης Περικλῆς ***, τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια καὶ ἕτερα πρὸς ἔργα τετραμμένοις τὰ πολιτικὰ μὴ ἐνδεῶς γνῶναι· μόνοι γὰρ τὸν τε μηδὲν τῶνδε μετέχοντα οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν».

(Ἐν Ἀθήναις, Ἀπρίλιος 1900)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ν. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ

ΕΡΩΣ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

Ἀπ' τὰ πυκνὰ τὰ φύλλα τῆς ἀνθηρῆς φωληᾶς του,
Βλέπει χρυσὰ νὰ λάμπουν τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ
Μὰ ἓνα τῇ ματιᾷ του, τὴν ἄδολη τραβᾷ,
Τὸ ἄστρο τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Λύγερinu.

Σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ τὴν καρδιά του
Ἀπ' ἔρωτα νὰ λυώνῃ, μ' ἐλπίδα νὰ χτυπᾷ
Καὶ προσπαθεῖ νὰ φέρῃ σιμά του μὲ τραγοῦδια
Ἀπὸ ψηλὰ τ' ἀστέρι ποῦ τόσο ἀγαπᾷ.

Καὶ τ' ἄστρο κάμαρώνει τὸ φῶς, τὴν ἐμορφιά του
Χωρὶς κἂν μιᾶς ἀγτίδας γλυκεῖα σπιθοβολή,
Νὰ ρίξῃ 'ς τὸ πουλάκι ποῦ θλιβερά τοῦ ψάλλει.
Τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς του, τὴ φλόγα τὴν πολλή.

.....

Ἦλθανε κρύες νύχτες καὶ τὸ σκληρὸ ἀστέρι
Στοῦ οὐρανοῦ δὲ λάμπει σὰν πρὶν τὴν ἀγκαλιά
Καὶ τ' αἰμοῖο ἀηδόνι μ' ἓνα στερεὸ τραγοῦδι
Θὰ γύρῃ νεκρωμένο 'ς τὴ μαύρη του φωληᾶ.

(Ἐξ Ἀνεκδότου Συλλογῆς «Μαθαρναί»)

ΜΑΡΙΚΑ Κ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

* Ἀριστοτέλους, Πολιτικά, III, V § 11.

** Ἀριστοτέλους, Πολιτικά, III, II § 7 καὶ 10.

*** Θουκυδ. β. II κ. XL.